

[Ivar Nørgaard.]

mene, at vi i hvert fald kun bør vente på materialet fra ågerudvalget og så tilendebringe arbejdet med de foreliggende lovforslag.

Det mener jeg at vi bør gøre, så meget des mere som alle her i dag synes at have erkendt, at der er akutte problemer på pantebrevsområdet, der må løses. Jeg mener ikke, at den omstændighed, at der også er andre problemer på andre områder, bør hindre os i at løse denne sag, når det ser ud til, at vi alle sammen faktisk er enige om, at vi både bør have en bedre belysning af disse spørgsmål og en ordning, der i videst muligt omfang, så godt som det nu er menneskelig muligt, hindrer misbrug, og det er jo det, vores lovforslag går ud på.

Jeg kan nævne, at vi i socialdemokratiet har arbejdet videre med spørgsmålet, og at vi også har interesseret os for dette lovforslags forbindelse med straffelovgivningen og aftaleloven, og at vi i løbet af ganske kort tid vil fremsætte lovforslag om en skærpelse af ågerbestemmelsen i straffeloven og om en ændring af udnyttelsesbestemmelsen i aftalelovens § 31. Vi er altså selv opmærksomme på forbindelsen til straffeloven og aftaleloven, og vi mener, at vi også kan formulere de nødvendige ændringer, der kan sikre os mod urimelig udnyttelse.

Jeg forstod på justitsministeren, at der for regeringen foreligger noget statistisk materiale, som skulle dokumentere, at der ikke i den tid, der nu er gået, siden realkreditlovgivningen blev ændret, er sket nogen forøgelse i anvendelsen af private pantebrev. Den statistik kender jeg ikke, men det må være af interesse for offentligheden og for udvalget at få kendskab til den. Vi har derimod den statistik, som Nationalbanken udsender, men den lider jo af en vis forsinkelse, som så meget dansk statistik gør. Den viser imidlertid, at der i det seneste år er sket en ret voldsom udvidelse af anvendelsen af pantebrev. Det er klart, at vi naturligvis er interesserede i at få et så frisk materiale som muligt til bedømmelse også af vore forslag.

Justitsministeren nævnte, at ejendoms-mæglerne — det er vistnok ejendomsmæglerens organisation — har foreslået en ordning med en 15 års periode, og justitsministeren påpegede, at den egentlig var skrap-

pere end den, vi foreslår. Jeg er ikke helt sikker på, at justitsministeren har ret i den bedømmelse, for det, der jo nok er det skrappeste i vores forslag — hvis man skal bruge det udtryk — er 10 års bestemmelsen, og det er mit indtryk, at netop belåning i eksisterende ejendomme uden omsætning er et af de områder, der vil få voksende betydning, efter at vi har vedtaget den ny realkreditlov. For det er jo netop på grund af vedtagelsen af den ny realkreditlov, at vi har sat en grænse på 10 år for lån mod pant i fast ejendom, hvor der ikke foreligger nogen omsætning, altså de såkaldte tillægslån. Jeg kunne forestille mig, at nogle mennesker i dag står i kø — måske ved økonomiministerens noget om, hvor mange det drejer sig om — som følge af den endnu eksisterende rationering for tillægslån, men som, når de opdager, at de ikke når med i systemet, men skal undergives den almindelige begrænsning, som loven er udtryk for, vil søge over i pantebrevsmarkedet, og derfor ser jeg en stor risiko for, som jeg også nævnte det under debatten for nogle måneder siden, at der, når man ophæver den nuværende rationering, vil finde en voldsom udvidelse sted både af obligationsmarkedets tillægsbelåningsordning og på det private pantebrevsområde. Hvis man så tilbyder længere løbetid for pantebrevene end for obligationerne, er jeg bange for, at den bestemmelse, vi vedtog enstemmigt her i folketinget om at begrænse obligationernes løbetid til 10 år, bliver illusorisk, for så får vi bare en anden type lån, nemlig dem, der bliver givet ved tinglyste pantebrev.

Det glæder mig, at justitsministeren i øvrigt var positiv og på regeringens vegne lovede medarbejde til skabelsen af en ny lovgivning på dette område.

Hr. Juul-Madsen fastslog, at der ikke var noget odiøst i selve pantebrevssystemet og -institutionen, og deri er jeg helt enig. Det har et nyttigt formål, når man overholder reglerne og ikke udnytter folks ukendskab til dette pantebrevsinstitut, og det er netop det, vi vil forsøge at sanere. Ideen med denne lovgivning er at gøre pantebrevsmarkedet til noget sundt og få udskilt det usunde, og en af de væsentligste måder til at sikre, at der bliver mere sundhed på området, er netop at gennemlyse det, så man kan se, hvad det egentlig er, der foregår. Vi ved for